

CHƯƠNG II

Cô ngồi bên cạnh Huệ Linh mà có cảm giác như mình là con nha đầu bên cạnh vị tiểu thư lá ngọc cành vàng. Dĩ nhiên cảm giác đó rất khó chịu. Nhưng không thể trốn tránh, vì cô còn nợ Huệ Linh một món tiền, mà cô làm đến cả năm cô vẫn không trả nổi.

Thật bất ngờ, khi đang giữa chừng câu chuyện, Tony đột ngột hỏi cô:

- Tại sao cô không trang điểm như bạn cô, cô có thấy như thế là thiệt thòi không?

Thu Vân vô tình nhìn xuống áo mình, cô đỏ mặt:

- Tại sao anh lại quan tâm điều ấy?

- Vì tôi thấy cô luôn luôn làm cho cô xấu đi, trong khi cô rất đẹp.

Theo bản năng, Thu Vân hoảng hồn nhìn Huệ Linh, rồi nói nhanh:

- Xin anh đừng nói điều này lần nữa, tôi là người phiên dịch để kiếm sống, công việc đòi hỏi tôi phải như thế. Tôi không muốn làm mất lòng bạn tôi.

- Tại sao cô sợ mất lòng, tôi thích cô hơn cô ấy. Và tôi muốn cô biết điều này.

Thu Vân sợ run lên. Chợt nhớ là Huệ Linh không hiểu được những câu đó, cô thấy hoàn hồn, và trấn tĩnh lại:

- Xin anh đừng nói như vậy nữa.

- Xin lỗi cô, nhưng tôi phải nói sớm, vì tôi không muốn kéo dài sự nhầm lẫn thế này. Tôi không thích cô ấy.

Thu Vân lắc đầu liên tục:

- Nếu có như thế, thì xin anh hãy nói với gia đình cô ấy. Tôi không thể nói lại điều đó, bởi vì tôi là người ngoài cuộc.

- Đối với tôi, cô ấy mới là người ngoài cuộc.

Thu Vân không trả lời anh tạ Cô quay lại nhìn Huệ Linh. Bất gặp cặp mắt đầy nghi ngờ đó, cô chợt bối rối đến mức hoảng hồn.

Giọng Huệ Linh đầy khó chịu:

- Hai người nói cái gì vậy? Tại sao mà có vẻ sợ thế?

Thu Vân lắc đầu. Dù có nhanh trí đến đâu, cô cũng không dựng nổi một câu chuyện để giải thích. Cứ chỉ đó càng làm Huệ Linh nghi ngờ hơn. Cô cúi lên:

- Cái gì vậy, sao không nói? Hai người có gì mờ ám vậy?

- Đừng nghĩ bậy, tụi tao đang nói về mà đó.

- Nói cái gì?

Thu Vân suy nghĩ một lát, rồi thận trọng:

- Anh ấy điều tra về mày, hỏi tao có biết gì về mày không? Tao bảo mình là bạn, thế là anh ấy hỏi trước đây mày có quen với ai không? Tao bảo là không biết.

- Nói có bao nhiêu đó mà sao lâu vậy, mà thái độ của mày kỳ vậy?

- Kỳ là sao, tao không hiểu.

- Thôi, không có gì đâu, miễn mày đừng gạt tao là được rồi.

- Đừng đánh giá tao thấp như vậy.

Thu Vân nghiêm mặt lại. Một bên là Tony tấn công, một bên là Huệ Linh nghi ngờ. Cô rơi vào tâm trạng vừa sợ vừa bị xúc phạm.

Nhưng Huệ Linh không để ý về mặt của cô. Cô nàng yên lặng ngồi nghe tiếng nhạc từ tầng trên chọt vọng xuống. Mắt nhìn Tony chăm chăm. Rồi cô ta quay lại Thu Vân:

- Nói với anh ấy, tao mời anh nhảy.

Thu Vân quay qua Tony:

- Cô ấy mời anh khiêu vũ, mong anh đừng từ chối.

- Thế còn cô ?

- Tôi sẽ chờ anh và cô ấy ở đây, vì tôi không biết khiêu vũ.

Tony hiểu ý cô. Anh ta giấu kín vẻ miễn cưỡng để đứng lên, đưa Huệ Linh lên tầng trên. Còn lại một mình trong bàn, Thu Vân thở phào nhẹ nhõm. Đến giờ cô hãy còn run vì sự thố lộ bất ngờ của Tony.

Cô tì tay trên thành ghế, cúi đầu lặng lẽ suy nghĩ, cô không thấy từ phía cầu thang có một nhóm người đang đi xuống, trong đó có Quốc Tuấn. Khi đi ngang thấy cô, anh ngạc nhiên nhìn. Rồi đến kéo ghế ngồi xuống phía đối diện, gõ nhẹ lên bàn gọi cô.

Thu Vân ngược lên. Đến lượt cô ngạc nhiên ngồi thẳng người lên. Cô chưa biết hỏi gì thì Quốc Tuấn đã lên tiếng trước:

- Sao lại ngồi một mình vậy?

Vừa nói anh vừa nhìn nhìn cô một cách lạ lùng. Thu Vân hiểu ai gặp cô thế này cũng phải thấy lạ thôi. Đã ăn mặc bình thường, lại ngồi một mình. So ra cô đúng là khác thường giữa mọi người.

Có tiếng gọi Quốc Tuấn. Anh ngược lên ra hiệu cho họ về trước. Rồi tiếp tục nhìn cô. Thu Vân quay lại nhìn tốp người đi ra. Và nhìn anh cũng bằng cái nhìn lạ lùng:

- Sao anh không về với họ?
- Thấy em ngồi một mình nên anh muốn hỏi thăm. Sao vậy? Sao lại đơn độc ở đây vậy?

- Em đi với Huệ Linh.
- A, ra vậy, cô ta đâu rồi?
- Dạ, đi lên tầng trên với bạn.

Quốc Tuấn gật đầu như hiểu:

- Vậy em làm phiên dịch cho hai người chứ gì?

Thu Vân mở lớn mắt:

- Sao anh biết à?
- Cô ấy đang quen với một người nước ngoài, chuyện đó trong giới ca nhạc ai cũng biết, không biết cũng không được với cô ta.

- Vâng.

Thu Vân không biết nói gì tiếp. Cô lặng thinh nhìn về phía cầu thang, chờ Huệ Linh đi xuống. Cô nghĩ Quốc Tuấn ngồi lại chờ Huệ Linh. Nhưng anh tỏ ra không quan tâm gì đến chuyện đó. Anh quăng gói thuốc lên bàn, bật đầu rút một điếu, và vừa hút vừa tiếp tục quan sát cô:

- Em vẫn chưa tìm được việc làm à?
- Dạ, chưa.
- Và suốt ngày chỉ chờ Huệ Linh gọi là đi với cô ta.

Cách nói của Quốc Tuấn có vẻ quá thẳng thắn, trần trụi. Thu Vân cảm thấy bị coi thường. Cô lặng thinh không trả lời. Hình như hiểu ý nghĩ của cô, anh nói nhẹ nhàng hơn:

- Đừng nghĩ gì khác, anh hỏi thật tình.

Thu Vân gượng cười:

- Anh nói không sai đâu, có điều là ngoài những giờ đó ra, em vẫn đi dạy kèm.

- Vậy à? Vậy em không còn ý định làm ca sĩ nữa sao?

Mặt Thu Vân đỏ bừng lên, ngượng ngập. Nếu đây là một lời đùa thì đó là cách mỉa mai tàn nhẫn. Cô ngẩng lên nhìn anh. Không thấy vẻ chế giễu như cô tưởng. Cô thấy mình đỡ xấu hổ hơn. Nhưng vẫn không nói được gì. Theo thói quen, cô lại nghiêng đầu giấu mặt trong tóc để đừng bị nhìn.

Giọng Quốc Tuấn như động viên:

- Không có gì phải ngại với anh, cứ nói thật ý nghĩ của em đi.

- Em đã bỏ ý định đó rồi.
- Tại sao?
- Anh Tuấn biết rồi mà.
- Anh không biết, làm sao anh biết ý nghĩ của em được.

Thu Vân trả lời bằng một cái lắc đầu. Quốc Tuấn bỏ qua thái độ tránh né của cô, anh nói rất nghiêm:

- Em hát không tệ đâu, có điều là quá kém tự tin.
- Cảm ơn sự động viên của anh.
- Đừng có khuôn sáo vậy, anh không thích. Lần đó anh đã nhận em trở lại, sao em không đến?

Thu Vân ngược nhanh lên, khuôn mặt hoàn toàn ngỡ ngàng:

- Anh nhận em?
- Không tin được sao? Có nghĩa là Huệ Linh đã im lặng.
- Em thật tình không biết, và em nghĩ anh từ chối em là hiển nhiên.
- Có thể em nghĩ đúng. Nhưng hãy nghĩ ngược lại thế này, trong một trăm lần em bị người ta lắc đầu, vẫn có một cơ may cho em, nếu có duyên thì tự nó sẽ đến.

Thu Vân nghiêng đầu ngẫm nghĩ câu nói ấy. Cô không biết cuộc gặp hôm nay có phải là duyên không. Nếu như thế thì cô đã một lần đánh mất cơ hội của mình. Nhưng...

Cô lại ngẩng đầu lên, bạo dạn quan sát mặt Quốc Tuấn. Ánh đèn màu hồng làm cô không nhìn được anh có say không. Cô vô cùng muốn biết điều đó. Từ lúc ra trường đến giờ, bị toi tả quá nhiều, cô đã có được một bài học tương đối cần. Đó là đừng tin những hứa hẹn quá dễ của người khác.

Nhưng Thu Vân không kịp tìm hiểu được gì thì Huệ Linh đã đi xuống, bên cạnh là Tony Vừa thấy Quốc Tuấn, nét mặt cô sáng hẳn lên:

- Sao anh biết em ở đây vậy? À, Thu Vân nói hả, anh Tuấn chờ em đó hả? Hân hạnh quá, có chuyện gì không anh?
- Không, anh đi với bạn, thấy Thu Vân ngồi một mình nên ghé hỏi thăm thôi.
- Vậy hả?

Huệ Linh có vẻ cụt hứng. Nhưng rồi cô lại hoạt bát lên:

- Bạn em đó anh Tuấn, anh là người Úc, là một nhà nghiên cứu... Ồ, đại khái là nghiên cứu cái gì đó, gia đình anh có...
- Một công ty rất lớn phải không?
- Ủa, anh biết rồi hả?

Quốc Tuấn mỉm cười:

- Em nói điều này với nhiều người, làm sao anh không biết.

Anh bước tới một bước, chìa tay về phía Tony:

- Chào anh.

Hai người bắt tay nhau. Tony mời anh ngồi lại bàn. Nhưng anh từ chối bằng một câu hẹn gặp lại. Trước khi đi, anh không quên nói một câu với Thu Vân.

- Hãy đến gặp anh bất cứ lúc nào em muốn.

Thu Vân còn đang ngỡ ngàng nhìn anh, thì Huệ Linh đã cau mặt:

- Anh bảo mày đến gặp chi vậy?

- Tao không biết.

Huệ Linh không nói gì nữa. Nhưng có vẻ không vui. Vả lại cô nhảy đã mệt nên bắt đầu bứt hững thú, cả Tony vốn có vẻ galăng là thế, cũng trở nên ít nói. Thế là ba người ra về.

Tôi nay Huệ Linh có vẻ không vui như những lần trước. Hình như cô đã nghi ngờ điều gì đó. Hay lúc này Tony có thái độ thiếu thân thiện như cô muốn. Thu Vân không hiểu được đó là cái gì. Nhưng cô mơ hồ thấy hoang mang.

Đêm đó về suy nghĩ, Thu Vân quyết định sẽ không gặp Huệ Linh nữa. Tony đã thổ lộ như vậy. Nếu còn tiếp tục gặp, cô sẽ tự mình chuốc họa vào thân. Cô không thích anh tạ Vậ thì không lý do gì cô để Huệ Linh thù ghét mình. Có lẽ cô là người hiểu nhiều nhất về tính nết hung dữ của cô nàng.

Nhưng để giải thích lý do không phải là dễ. Bỏ việc ngang thì chẳng khác nào cô giựt nợ của Huệ Linh. Việc giải thích và im lặng, chẳng biết cái nào sẽ tệ hại hơn. Nói chung là bị dồn nén đủ thứ. Càng nghĩ cô càng thấy mình sắp ngất thở đến mức không thể chịu đựng được nữa.

Mấy ngày qua đi, Thu Vân không đến dạy thành bé, cũng không đến tìm Huệ Linh. Cô cứ loay hoay không quyết định được. Và không hiểu sự kéo dài đã tự làm hại mình.

Sáng nay cô đến nhà bà chị Huệ Linh. Cô rất ngạc nhiên khi bà đón cô bằng nét mặt sa sầm:

- Hôm nay thằng nhỏ mắc đi chơi, không cho học nữa, mai một cô cũng khỏi tới luôn. Còn tiền nợ con Linh thì lo trả đi.

Thu Vân đứng chôn chân một chỗ. Bị bất ngờ và quê điếng. Cô không sao tưởng tượng nổi, bỗng nhiên mình bị cư xử như thế. Trước kia cô rất được quý mến. Tại sao bỗng nhiên lại hóa ra thù hằn. Cố gắng lắm cô mới mở miệng được.

- Chuyện gì vậy chị Lan? Em có làm gì không đúng với chị không, mấy hôm nay em không đến vì...

- Thôi thôi, không cần giải thích, tại con Linh nó ngu nên mới tin bạn, ngay từ đầu tôi đã nói mà nó không nghe, đáng đời con này lắm mà.

- Nhưng có chuyện gì? Em không hiểu.

- Hừ, làm bộ thơ ngây hay quá. Rũ quyền bô của người ta mà còn dám vác mặt tới đây. Thằng Tony nói hết rồi, đừng có mong lừa gạt con Linh nữa.

Mặt Thu Vân tái mét đi, cô lạc giọng:

- Anh ta nói với chị cái gì?

- Tao phải tâu lại với mày nữa à?

Thấy Thu Vân cứ đứng sững nhìn mình, chị Lan hần học:

- Đi về đi, còn đứng đó làm gì, mai một đừng tới đây nữa.

Thu Vân không lý do gì để ở lại nữa, cô khẽ chào rồi quay ra. Nhưng chị gọi lại:

- Khoan, còn khoản tiền nợ con Linh thì mày tính sao đây?

- Em sẽ cố gắng trả, em không gạt chị đâu.

Thu Vân chỉ nói được bao nhiêu đó. Cô đi như chạy ra cửa. Ra đến ngoài đường, cô dắt xe đi dọc vỉa hè. Cổ trán tĩnh lại cảm giác run rẩy và lạnh ngắt cả tay chân.

Bản năng làm cô nghĩ đến chuyện tìm Huệ Linh để thanh minh. Cô biết sáng nay Huệ Linh đến phòng thu âm của Quốc Tuấn. Và cô đến đó không cần suy nghĩ phân vân.

Đây là lần thứ hai Thu Vân đến đây. Khi cô vào thì thấy Huệ Linh đang đứng trong phòng. Qua cửa kính, cô thấy cả Quốc Tuấn đang đứng bên giàn máy. Anh giơ tay ra hiệu bảo chờ. Thu Vân biết anh tưởng cô đến tìm anh. Nhưng đầu óc đang rối bời nên cô không nghĩ đến chuyện giải thích.

Ở phòng trong, Huệ Linh đã bỏ phone ra. Cô xăm xăm đi ra cửa. Điều bộ đây về hung hăng. Không những Thu Vân mà mọi người trong phòng đều nhìn theo. Thu Vân còn chưa hiểu chuyện gì thì Huệ Linh đã dang tay tát mạnh vào mặt cô:

- Đồ phản bạn.

Thu Vân đứng lui lại, tay ôm mặt. Mãi một phút sau cô mới định thần lại:

- Tao biết mày nghĩ gì rồi, nhưng không phải như vậy đâu.

- Không phải như vậy hả? Có đứa nào ngu mới tin mày, anh ta đã nói với chị tao rồi, đừng có tìm cách giấu tao.

Thu Vân thở dồn dập vì cảm giác quá dồn nén, cô run giọng:

- Ra quán nói chuyện đi, tao sẽ giải thích sự thật, mày bình tĩnh lại đi tao mới nói được.

Huệ Linh quát lên:

- Không đi đâu hết, ở đây nói cho mọi người nghe, mày sợ chứ gì, nếu biết xấu hổ thì đừng có làm.

Giọng Thu Vân cứng rắn:

- Tao chỉ nói thế này, tin hay không tùy mày, là tao không thích anh ta, và hoàn toàn không có ý tranh giành với mày. Còn anh ta thích ai là quyền của anh ta Trong chuyện này tao không có lỗi.

Nhưng tiếng của cô bị Huệ Linh mắng át đi. Cô nàng vừa la hét vừa hoa tay múa chân, chỉ vào tận trán Thu Vân. Khiến cô vừa nghiêng đầu né vừa lùi lại. Phải nói là chưa bao giờ Huệ Linh dữ như thế. Cô làm mọi người trong phòng nhìn nhau lắc đầu. Anh kỹ thuật viên lên tiếng:

- Bớt nóng lại đi Linh, chuyện đâu còn có đó, từ từ nói.

Nhưng Huệ Linh không thèm đếm xỉa đến anh. Cô đang tức không có gì kèm lại được. Cô nguyên rủa Thu Vân toi bời. Nào là đồ vô ơn, đồ phản bạn. Và khăng khăng đòi Thu Vân phải trả nợ ngay lập tức, Thu Vân xấu hổ phát khóc lên. Đụng tới điểm yếu đó, cô không còn cách nào mở miệng nói được.

Nãy giờ Quốc Tuấn đứng dựa tường, thái độ lơ là như không quan tâm. Nhưng kỳ thực anh quan sát cả hai rất rõ. Anh không hiểu có thật Thu Vân tệ hại như vậy không. Nhưng vẻ hung hăng của Huệ Linh làm anh bực mình. Anh biết tính cô quá rõ, nên nếu Thu Vân có xấu xa như Huệ Linh nói, anh nghĩ đó là sự chọn lựa tất nhiên của anh chàng ngoại quốc kia.

Thấy Huệ Linh xấn xỏ như sắp đánh Thu Vân đến nơi, anh từ tốn lên tiếng:

- Thôi đi Linh, em hơi quá đáng rồi đó.

Đang cơn nóng, Huệ Linh quên phắt cả nể nang Quốc Tuấn. Cô quay lại anh, khoa tay lên:

- Cái gì quá đáng? Nó giựt bờ em, em không đánh nó là may lắm, nếu là anh, anh có nhận được không?

Một nụ cười thoáng qua trên môi Quốc Tuấn:

- Em đã đánh rồi đó chứ. Nãy giờ anh chỉ nghe em nói, sao không để bạn em giải thích xem sao, nghe cô ấy nói, anh nghĩ có thể em hiểu lầm bạn em rồi.

- Cả anh cũng bênh nó nữa sao, chuyện của người khác mắc gì đến anh chứ, ai mượn anh can thiệp, hay là anh cũng khoái nó.

Anh kỹ thuật viên ái ngại nhìn Quốc Tuấn. Rồi khẽ nháy mắt ra hiệu ngăn Huệ Linh:

- Đừng nói bậy Linh, không sợ anh Tuấn giận sao.

- Vậy sao anh không sợ tôi giận, bênh một đứa không ra gì, coi chừng anh cũng thuộc loại không ra gì luôn đó.

Đến lượt Thu Vân hết hồn nhìn Quốc Tuấn. Nhưng anh điềm nhiên:

- Em bớt nói lại đi, đừng để qua cơn giận rồi khó xử với anh. Đây là chỗ làm việc của anh, anh không thích bị làm ồn.

Huệ Linh lại khoa tay lên:

- Nói vậy là sao, ý anh muốn đuổi em chứ gì, anh coi trọng con nhỏ vô danh hơn em chứ gì, cũng được, em cũng đâu có cầu cạnh để được anh thu băng. Từ đây về sau khỏi cần làm ăn luôn. Con nhỏ này không cầu cạnh ai đâu.

Nói xong cô lao về phía góc phòng lấy giỏ và chiếc áo khoác. Rồi lao ra ngoài.

Cử chỉ của Huệ Linh làm mọi người yên lặng vì bất ngờ. Bỗng nhiên cô chuyển hướng tấn công sang Quốc Tuấn rồi bỏ về như thế. Thật là vớ vẩn. Đúng là mắc bệnh ngội sao. Cứ tưởng không có mình thì mặt trời không bao giờ mọc lên nổi.

Anh kỹ thuật viên tặc lưỡi:

- Cô Hai này, bậy quá, ai lại giận cả người khuyên can mình chứ. Bây giờ tính sao hả anh Tuấn?

- Gác chương trình này qua một bên, cho cô ta hết giận rồi tính.

Anh ta gật đầu. Rồi đi trở vào phòng. Nãy giờ Thu Vân vẫn ngượng ngập không dám lên tiếng. Thấy không còn ai nữa, cô rụt rè bước lại gần Quốc Tuấn:

- Em xin lỗi.

Anh quay lại:

- Xin lỗi cái gì?

- Tại em đến đây gây ra chuyện, làm hư công việc của anh.

Quốc Tuấn khoát tay:

- Bỏ đi, đối với anh, chuyện đó không lớn.

- Dù sao em cũng thật tình xin lỗi, thật ra em chỉ định đến để giải thích, không ngờ chuyện lại ầm như vậy. Lẽ ra em nên hẹn nó ra quán cà phê, chứ không để phiền đến anh thế này.

Cô ngừng lại như suy nghĩ, rồi nói hết sức thành thật:

- Cho em xin lỗi.

- Em đừng có nghĩ cho người khác nhiều vậy, anh không bị phiền phức gì đâu. Đừng ngại.

Thu Vân hiểu anh nói thật. Cô thấy bớt ngại hơn. Cô sửa lại chiếc giỏ trên vai:

- Vậy, em xin phép về. Chào anh.

- Khoan về, em ngồi đó đi.

Vừa nói anh vừa chỉ về phía góc phòng. Và cũng đi về phía đó. Thu Vân thấy sát tường chỉ có một chiếc ghế dài. Cô hơi ngại một chút, nhưng cũng ngồi xuống gần anh:

- Có chuyện gì hả anh?

- Nãy giờ anh nghĩ, biết đâu chuyện này lại là cơ duyên với nhau, nếu không thì không có dịp nào để em đến với anh.

Thu Vân mở lớn mắt:

- Anh muốn em đến gặp anh?

Quốc Tuấn gật đầu:

- Trước đây em đã muốn như vậy mà.

Thu Vân ngượng ngập mân mê quai giỏ:

- Em bỏ ý định đó rồi, anh nhắc lại làm gì.

- Em không biết mình đã để lỡ dịp may rồi.

- Là sao hả anh? - Cô hỏi một cách tò mò mãnh liệt.

Quốc Tuấn định trả lời thì anh kỹ thuật viên chào ra về. Anh giơ tay chào lại anh tạ Rồi quay lại Thu Vân. Trên môi anh phảng phất một nụ cười:

- Khi em vào đời từ con số không, chắc chắn em phải long đong tìm chỗ đứng cho mình. Và em đã từng bị khước từ phải không?

Thu Vân nhìn anh hoang mang:

- Đúng là như vậy, nhưng em không hiểu anh muốn nói gì.

- Anh muốn nói là, anh không hề khước từ em. Ngay lần đầu Huệ Linh đưa em đến, anh đã quyết định tạo vận may cho em. Không hiểu sao cô ta không nói lại với em, có thể cô ta có lý do riêng. Nhưng không sao, cuối cùng đã ở đây.

Thu Vân hơi nghiêng đầu suy nghĩ, cô đang bàng hoàng về cơ hội mà anh nói. Mừng đến rơi nước mắt. Và vốn kín đáo. Cô chỉ biểu hiện bằng một nụ cười:

- Em không tin anh chỉ nói suông, hoặc làm điều đó vì tội nghiệp em.

- Nếu em không có khả năng, thì anh không thể làm gì cho em. Tất cả thành công nếu có, đều là em quyết định, anh chỉ là người mở đường cho em mà thôi.

- Em hiểu.

Quốc Tuấn chợt nói đột ngột:

- Thực chất chuyện giữa em và Huệ Linh là cái gì?

Thu Vân nói không hề ngập ngừng:

- Em làm phiên dịch cho hai người đó. Đến giờ này xét lại mình, em vẫn thấy mình không làm gì vượt qua giới hạn. Còn chọn ai là quyền của người ấy.

- Anh ta cũng không có lỗi khi thích em.

- Vâng, nhưng em không nghĩ gì về người đó. Chính vì biết người ấy thích em, nên em quyết định rút lui. Sáng nay em tìm Huệ Linh để nói với nó, không ngờ chuyện lại như vậy.

Cô ngừng lại, thở dài:

- Từ lúc ra trường tới giờ, em toàn gặp những chuyện kinh khủng, đến nỗi em không dám nhờ ai nữa. Bạn em có đứa cũng buồn, nhưng không ai sóng gió như em.

- Đến lúc nào đó cũng phải chấm dứt chứ, Vân.

- Em cũng hy vọng thế, chứ nếu bị những cú sốc liên tục, chắc em bị stress mất.

Quốc Tuấn chợt đứng dậy:

- Em vào đây.

Anh đi vào phòng cách âm. Thu Vân ngập ngừng đi theo. Cô đứng giữa phòng ngơ ngác:

- Anh bảo em vào đây làm gì?

- Em lại đây, đeo phone vào. Và hát một bài em thích đi.

Thu Vân thận trọng làm theo lời anh. Cô đứng suy nghĩ một chút, rồi hỏi một cách ngượng ngập:

- Em hát nhạc của anh được không?

- Càng tốt. Đây, chừng nào anh ra hiệu thì em vào lời nhé. À, em có biết nhạc lý không?

- Dạ, biết chút ít.

- Tốt. Bây giờ nghe dạo nhạc nhe.

Thu Vân áp phone vào tai. Lắng nghe. Quốc Tuấn bước đến bật đèn đỏ. Thu Vân nghe nền nhạc nổi lên. Cô nhận ra phần nhạc dạo là một bài hát rất quen, thế là cô hát.

Mặc dù trong phòng không có ai. Nhưng Thu Vân run đến lạnh ngắt hai tay. Ban đầu cô chỉ lo nhìn Quốc Tuấn, theo dõi nét mặt anh, sợ bị chê. Nhưng dần dần cô trấn tĩnh lại. Cô nhắm mắt để khỏi bị mất tập trung. Và để hết tinh thần vào bài hát.

Xong, Thu Vân mở mắt ra. Cô thấy Quốc Tuấn ra hiệu cho cô hát lại lần thứ hai. Thế là cô tiếp tục nhắm mắt. Nghe dạo nhạc, và vào lời đúng ngay nhịp mà lúc nãy anh dạy cô.

Cô ngân đến nốt nhạc cuối. Rồi mở mắt ra quan sát nét mặt Quốc Tuấn. Tim đập dữ dội vì hồi hộp, lo sợ. Cô thấy anh ngồi yên nhìn lại cô, như đang bận suy nghĩ. Hoàn toàn không thể hiện một ý kiến nào trên nét mặt.

Thu Vân gỡ phone cầm trên tay. Cô cúi đầu nhìn xuống gạch. Không dám ngược lên. Cô có cảm giác từ đây về sau, số phận của mình được định đoạt vào giờ phút này. Chính vì vậy mà cô căng thẳng.

Quốc Tuấn chợt đứng lên, đi đến trước mặt cô. Anh nhìn xuống tay cô. Chiếc phone run run làm anh mỉm cười:

- Đưa tay cho anh xem.

Thu Vân ngược lên, ngạc nhiên. Nhưng cũng làm theo lời Quốc Tuấn. Anh nắm tay cô bóp nhẹ. Rồi buông ra. Trên môi vẫn là nụ cười thông cảm.

- Tại sao em phải run như vậy. Không có gì đáng sợ như em tưởng đâu. Nói thử anh nghe, em đang nghĩ gì vậy?

Giọng Thu Vân khàn khàn, vẫn còn run:

- Em biết, thành công hay thất bại của em là quyết định ở lúc này.

Giọng Quốc Tuấn hơi giễu cợt:

- Ai quyết định?

- Anh.

- Anh không quan trọng đến vậy đâu. Cuộc đời em còn dài, không có cơ hội này, em sẽ còn cơ hội khác.

"Đây là cách nói an ủi, có nghĩa là mình lại thất bại, mình tuyệt vọng lắm rồi". nghĩ vậy, cô càng thấy mình suy sụp, cô nói nhỏ:

- Vậy là em không hy vọng gì hả anh?

Quốc Tuấn tựa vào giàn máy, khoanh tay trước ngực và mắt vẫn dán vào khuôn mặt cô. Giọng anh nhẹ nhàng:

- Chưa có ai hát nhạc của anh sâu sắc như em, có điều em chân phương quá, em chưa biết sử dụng kỹ thuật. Phải luyện giọng cực lắm đấy.

- Em sẽ cố, chỉ cần anh bằng lòng nhận em thôi.

- Mỗi ngày anh dành cho em từ 8 giờ tối trở về sau, em có thể học đến chừng nào thấy mệt thì thôi.

- Vâng, vâng .. vậy còn .. học phí là bao nhiêu hả anh?

Quốc Tuấn chợt cười lớn:

- Hai mươi triệu cho một tháng.

- Hả?

- Thế nào?

Mặt Thu Vân hoàn toàn thất vọng, cô cười gượng:

- Vâng.

- Vâng là thế nào?

- Em sẽ suy nghĩ lại anh ạ.

Quốc Tuấn lặng thinh đến đứng cạnh cô Nhưng không nhìn cô Và mặt anh ngó lơ đàng ra ngoài. Dáng điệu thờ ơ với cô học trò tương lai của mình. Như đã hết trách nhiệm với những gì mình làm nãy giờ.

Thu Vân thất vọng quá. Cô chẳng còn nghĩ gì đến giấc mơ của mình nữa. Mới lúc nãy nó thật gần. Bây giờ thoát trở nên xa xôi. Cô ngược lên nhìn Quốc Tuấn, cười gượng:

- Em về nha anh. Dù sao em cũng cảm ơn nhiệt tình của anh nãy giờ.

- Thế nào, em bỏ cuộc à?

- Em nghĩ nghề ca hát không phù hợp với mình.

- Không, em sinh ra là để làm ca sĩ, không khác được đâu. Anh đã thấy điều đó ở em.

- Nhưng không phải ai cũng có khả năng đeo đuổi nó, nhất là em. Thôi, em về nha, cảm ơn anh rất nhiều.

Cô đi ra phòng ngoài. Nước mắt bắt đầu viền quanh. Cô đến góc phòng lấy chiếc giẻ khoác lên vai. Ra đến cửa, cô thấy Quốc Tuấn đứng chặn ở đó. Anh nhìn nhìn mặt cô:

- Em dễ khóc thật, giải quyết sự thất vọng của mình như thế thôi sao?

Thu Vân đứng lại ở một khoảng cách hơi xa, cô đưa tay quệt mắt:

- Có thể đến lúc nào đó, em sẽ đến học với anh, nhưng không phải là bây giờ.

- "Đến lúc nào đó" là bao giờ?

- Em chưa biết anh à.

Quốc Tuấn không cười nữa. Anh khoát tay về phía góc phòng:

- Ngồi xuống đây, mình sẽ bàn về chuyện này.

Nhưng Thu Vân vẫn đứng yên:

- Thôi anh ạ, không giải quyết được gì đâu, em hiểu rõ sức mình lắm.

Quốc Tuấn kéo tay cô đến ngồi xuống cạnh anh, dáng điệu tự nhiên:

- Lúc này anh muốn chọc em một chút. Bây giờ không đùa nữa. Anh sẽ đào tạo em thành một ca sĩ thực thụ. Không cần đòi ở em điều kiện gì cả. Mà em cũng không cần thắc mắc tại sao anh làm vậy.

Thu Vân hơi nhích người ra:

- Em không thể không thắc mắc anh ạ.
- Anh làm điều đó chỉ đơn giản vì anh thích, anh nói rất thật lòng.

Thấy Thu Vân có vẻ suy nghĩ, anh nói thêm:

- Trong cuộc sống, không phải bất cứ cái gì cũng có giá của nó đâu. Có những thứ người ta thích cho không, vui lòng mà cho đấy em. Thế nên em đừng hỏi tại sao.

Thu Vân ngược nhanh lên nhìn anh. Rồi lại cúi đầu cho tóc che bớt mặt. Dù không nhìn lâu, cô cũng nhận ra được một vẻ gì đó nghiêm chỉnh toát ra ở anh. Cũng là sự hứa hẹn. Nhưng nó không giống nhạc sĩ Khải Minh. Có cái gì đó tự bản năng bảo cho cô biết rằng, đây là mẫu người thật sự tốt bụng. Nó làm cô thấy yên tâm.

Không cần suy nghĩ lâu, Thu Vân nói một cách thật lòng:

- Khi anh nói, em thành thật tin rằng, trên đời này có những thứ không cần phải trả giá. Nhưng dù vậy, em vẫn trả trong khả năng em có thể. Không phải bây giờ, mà cả là sau này nữa.
- Nghĩ chi xa vậy em. Chỉ cần em hiểu và đừng đề phòng là đủ rồi. Anh biết em đã bị thất bại nhiều lần và không còn ngu khờ, em có thể đề phòng mọi người, trừ anh. Như vậy cả hai sẽ dễ chịu hơn.

Thu Vân chưa kịp trả lời thì anh nói tiếp:

- Bây giờ anh có hẹn phải đi, em về đi. Còn nữa, em có thể học từ 8 giờ tối. Vì giờ đó anh rảnh. Đây là địa chỉ nhà anh.

Thu Vân đón lấy tấm Card. Caret thận cất vào giỏ:

- Em về, chào anh.
- Chào em.

Thu Vân đi ra sân lấy xe. Cô đạp xe trên đường, còn tâm hồn thì thoát khỏi những cảm giác nặng trĩu thường xuyên. Lần đầu tiên cô nhận ra rằng cuộc sống cũng có lúc là thiên đường.

Thu Vân dắt xe vào sân, loay hoay tìm một chỗ để. Hôm nay cô cố ý đi sớm để xem lớp học của Quốc Tuấn như thế nào. Thường đến 9 giờ tối cô mới tới học, vào giờ đó anh chỉ dạy mỗi mình cô Thu Vân nghe nói Quốc Tuấn rất đông học trò. Cô nghĩ những ca sĩ tương lai ấy chắc sẽ hào nhoáng lắm. Và chắc chẳng có ai như cô.

Mà quả thật cô đã "không giống ai" ngay trong sân nhà này. Tất cả đều là những loại xe đời mới, thể hiện chất quý tộc không chắc là thật của các ca sĩ thời trang kia. Còn chiếc xe đạp cũ kỹ của cô thì rơ đến nỗi mấy chỗ sửa xe cũng phải lắc đầu.

Thu Vân đứng nhìn nhìn chiếc xe mình. Cô cũng không thấy mình vui hay buồn. Cô không có ý nghĩ đua đòi. Nhưng bằng lòng với những gì mình có thì không thể.

Chợt có tiếng chân đi xuống cầu thang, Thu Vân lững thững lách người qua mấy chiếc xe để đi lên. Cô gặp một cô nàng đi xuống đầu tiên, trong quen quen. Còn cô nàng thì nhận ra cô ngay:

- Thu Vân, lâu ghê mới gặp.

Thấy Thu Vân nhìn mình ngờ ngợ, cô nàng mỉm cười nhắc:

- Gặp nhau một lần ở quán nhạc sĩ, lần đó có thấy bồ và bà Huệ Linh đó, nhớ chưa?

- Mình nhớ rồi, nhưng lần đó nhìn bồ khác chứ không giống bây giờ.

- Mình mới cắt tóc đấy, mô đen Hàn Quốc đấy nhé, nhìn mình thế nào?

- Tuyệt lắm.

- Hợp với mình không?

- Hợp.

Thu Vân thấy mấy cô nàng kia nhìn mình như quan sát. Một kiểu quan sát rất lạ. Cô thấy hơi gợn người và định đi lên. Nhưng cô nàng cứ đứng chặn trước mặt:

- Hỏi thật nha, bồ đóng học phí bao nhiêu vậy?

Thu Vân lắc đầu thành thật:

- Mình không có đóng.

Cô nàng lập tức quay lại mấy người đứng sau, nháy mắt một cái đầy ẩn ý. Rồi quay lại Thu Vân:

- Thầy cho bồ học không phải không, và chỉ dạy một mình bồ phải không?

Cảm thấy có gì đó như bị bắn tận sau lưng, Thu Vân lắc đầu không trả lời. Mặc cho mấy cái miệng lảm chuyện kia muốn hiểu sao thì hiểu.

Thấy cô làm thinh, cô nàng hỏi tò mò:

- Bồ xin thế nào mà thầy cho học không hay vậy, lại còn dạy đặc biệt nữa. Chuyện của bồ lạ lạ lắm đấy.

- Mình cũng không biết. Xin lỗi quý vị nghe, mình lên học đây.

Rồi cô chủ động đi tránh qua một bên. Lên mấy bậc thang, cô còn nghe giọng của ai đó oang oang:

- Chắc là có chuyện gì đó, chứ không phải cô nàng học suông thôi đâu. Làm gì mà bí mật vậy, thấy ghê.

Lại một giọng khác nói nhỏ hơn, Thu Vân không nghe được. Nhưng nghe một tràng cười rộ lên, cô không khỏi thấy xốn xang. Như vậy là sau lưng cô họ đang bàn tán. Dĩ nhiên là không thân thiện. Bây giờ cô mới thấy chuyện của mình không đơn giản như cô nghĩ.

Thu Vân thần thờ đi vào phòng học. Đầu óc nghĩ lan man. Nhớ lại những cái nháy mắt và những câu bàn tán lúc nãy, cô có cảm giác mình có cái gì đó mờ ám, thật là một cảm giác không dễ chịu.

Quốc Tuấn đang ngồi trước chiếc dương cầm, thử một khúc nhạc. Anh có vẻ chú ý tập trung nên không hay cô đến. Thu Vân lên tiếng:

- Chào anh, em mới tới.

Quốc Tuấn chỉ trả lời bằng một cái gật đầu. Những ngón tay anh vẫn lướt trên bàn phím. Thu Vân biết những lúc như vậy, anh sẽ không để ý đến cái gì khác. Cô ngồi xuống ghế, chống cằm suy nghĩ tiếp chuyện lúc nãy.

Một lát sau Quốc Tuấn quay lại:

- đến đây, Vân.

Anh đưa cô một bản nhạc. Thu Vân lẩm nhẩm đọc. Rồi nhìn anh:

- Bài này lạ quá, em không biết.

Quốc Tuấn cười:

- Anh mới viết, làm sao em biết được.

- Ôi, sáng tác mới hả anh. Hay lắm, điệu nhạc hay lắm.

- Vậy nãy giờ em ngồi nghe đó à?

- Dạ, lúc nghe lúc không, nhưng nhạc hay lắm.

Quốc Tuấn không nói gì, anh đàn hết bản nhạc. Rồi nhìn Thu Vân. Cô hiểu ý hát đại theo. Dù chưa hát quen lần nào, và thỉnh thoảng còn vấp một vài nốt. Nhưng nghe qua cách đàn, cô có thể nhìn lời mà hát tương đối trôi chảy.

Xong, cô đưa mắt nhìn Quốc Tuấn như dò hỏi, anh gật đầu:

- Em khá lắm, anh không ngờ em lĩnh hội nhanh như vậy, có thần lắm Vân. Bây giờ tập bài này cho kỹ. Nó rất quan trọng đối với em đây.

- Em không hiểu, sao lại quan trọng?

- Em sẽ hát trong đêm giao lưu của anh. Lúc đó anh sẽ giới thiệu bài hát mới, ca sĩ thể hiện là em.

Thu Vân chớp nhanh mắt, kinh ngạc:

- Giao cho em? Trời ơi, có sao không anh? Ôi, không được đâu.
- Em sợ gì vậy?
- đêm giao lưu do đài truyền hình tổ chức phải không anh?
- Phải, nhưng nó không có gì ghê gớm lắm đâu.

- Không, thật sự là em không dám. Nghĩ thử xem, em không phải là ca sĩ, không hề có một chút tên tuổi. Vậy mà lại giới thiệu sáng tác mới của anh. Trong khi lẽ ra anh phải nhờ đến một ngôi sao, anh đừng hạ thấp bài hát của mình như thế. Em làm hỏng nó mất.

Quốc Tuấn cười như động viên:

- đừng đánh giá thấp mình như vậy. Em phải tập như mấy cô kia, nghĩa là giành nhau để có dịp tự giới thiệu mình.
- Em biết sẽ phải làm như vậy, nhưng sẽ là sau này, khi nào em có đủ thực lực. - Thu Vân nói khẽ.

Quốc Tuấn quay hẳn lại nhìn cô:

- Anh rất thích tính khiêm tốn của em.

Thu Vân hơi ngượng, cô quay mặt nhìn tránh đi.

- Không phải em khiêm tốn đâu, mà là thận trọng.

Cách nói của cô làm Quốc Tuấn lại cười. Anh vô tình nhịp nhịp tay trên đàn. Nói với vẻ tự lự:

- Anh đã suy nghĩ và có dự tính riêng của anh. Không phải bất cứ sự hoàn hảo nào cũng đều thành công. Một cú đột phá cũng có lúc trở thành thắng lợi đấy em.

Thu Vân hiểu ngay, cô hỏi thẳng thắn:

- Có phải anh muốn lãng xê em không?
- Nếu như vậy thì sao?

Thu Vân không dám nhìn mặt anh, cô cúi xuống nhìn những phím đàn, nhỏ giọng:

- đó là vinh hạnh của em, nhưng em không muốn, để nâng đỡ em mà anh vô tình là tầm thường bài mới của anh, nó hay lắm đấy.

- Nếu thấy nó hay, thì em có bản phận thể hiện hết cái hay đó cho mọi người thấy.

Anh đứng dậy, nói như quyết định:

- Không bàn cãi nữa, em về nhà tập bài này, và tìm cho mình phong cách diễn riêng. Không gấp lắm đâu. Bao giờ cảm thấy hoàn chỉnh rồi thì diễn thử cho anh xem.

- Vâng.

Đêm ấy, Thu Vân gằn như thức suốt để học thuộc bài hát. Thật ra lời thì rất dễ thuộc. Nhưng cô cứ nghiền ngẫm để tìm cách thể hiện sao cho hay. Cô đã hiểu ý Quốc Tuấn. Nếu dịp này cô không khẳng định được mình, thì có lẽ sẽ khó tìm cơ hội khác. Anh đã cho cô cơ hội như vậy, cô rất sợ làm anh thất vọng.

Suốt gần một tháng, Thu Vân bị ám ảnh bài hát, đến nỗi có đêm cô đã hát trong giấc mơ.

Đêm nhạc của Quốc Tuấn diễn ra khá sôi nổi. Sự thành công vượt trội so với các nhạc sĩ khác. Trước tiên là vì anh có ngoại hình rất thu hút. Đẹp trai và có phong cách lãng tử. Lại là một nhạc sĩ trẻ, có những bài hát nổi tiếng. Bao nhiêu đó cũng đủ để làm nên một thần tượng của giới trẻ.

Nếu ngoài sân khấu, Quốc Tuấn bình tĩnh và có phong cách dễ gần bao nhiêu, thì phía trong hội trường, Thu Vân lại nhợt nhạt sợ hãi bấy nhiêu. Cô đứng nép sau màn, nhắm mắt cố điều hòa hơi thở. Lúc đi học, cô đã từng hát trước đám đông. Nhưng đó chỉ là những học sinh, sinh viên. Còn bây giờ khán giả lại đủ các tầng lớp. Nó khiến cô sợ run cả người.

Khi cô gái dàn chương trình giới thiệu Thu Vân. Cô vẫn chưa hết bàng hoàng. Nhưng khi bước ra sân khấu, cô nhìn về phía Quốc Tuấn. Thấy nụ cười động viên của anh, đột nhiên cô có tâm trạng thật bình tĩnh.

Ngoài sức tưởng tượng của Thu Vân, khán giả vỗ tay nồng nhiệt khi cô cúi chào. Vào đến hậu trường rồi mà tiếng vỗ tay vẫn chưa dứt hẳn. Thu Vân nhìn một ca sĩ đàn chị. Cô được đáp lại bằng một nụ cười khích lệ:

- Rất ít người được vỗ tay lâu như em, em là một hiện tượng đấy.

Thu Vân cười khiêm tốn:

- Em cảm ơn chị.

Ngoài sân khấu, cô dàn chương trình phỏng vấn Quốc Tuấn một câu thật đúng ý khán giả:

- Thừa nhạc sĩ Quốc Tuấn, ca khúc mới của anh rất hay, và đã được đón nhận rất nồng nhiệt. Xin anh cho biết, anh đã sáng tác trong hoàn cảnh nào ạ? Có lẽ bắt nguồn từ một cảm xúc về ai đó?

Quốc Tuấn cười với cô một cái, rồi trầm giọng:

- đúng là có như thế, tôi viết bài hát này cho một cô gái, cô ấy không giống bất cứ những người mà tôi đã gặp.

- Có lẽ đó là một nhân vật rất ấn tượng?

- Với tôi thì nó là như thế.

- Vâng, xin cảm ơn nhạc sĩ. Và một câu hỏi tiếp theo của một khán giả vừa gọi đến - Cô mở tờ giấy ra đọc - Xin nhạc sĩ cho biết, vì sao nhạc sĩ lại chọn ca sĩ Thu Vân để giới thiệu bài hát mới vậy? Theo em biết thì cô ấy là một tên tuổi rất mới.

Phía dưới có tiếng cười nổi lên. Thu Vân nép vào màn, chằm chằm nhìn Quốc Tuấn, hồi hộp chờ anh trả lời. Quốc Tuấn không hề nhìn phía hậu trường, giọng anh vẫn vững vàng và cởi mở:

- Câu trả lời có lẽ là các bạn đã nói thay tôi rồi. Tôi rất vui khi nhận những tràng vỗ tay của các bạn. Hẳn các bạn cũng đã thấy khả năng của cô ấy như tôi.

- Vâng, xin chúc mừng nhạc sĩ đã khám phá ra một tài năng mới. Xin chúc mừng ca khúc mới rất thành công của nhạc sĩ.

Lại có những tiếng vỗ tay nồng nhiệt từ phía dưới sân khấu. Đến khi kết thúc đêm giao lưu, khi khán giả tặng hoa cho Quốc Tuấn, anh đã làm một điều mà rất ít nhạc sĩ đã thể hiện. Anh nói trong micro:

- Mời ca sĩ Thu Vân bước ra sân khấu.

Mọi người hơi bất ngờ vì đề nghị đó của anh. Ai cũng nhìn lên sân khấu, chờ đợi. Thu Vân là người bất ngờ nhất. Cô chưa biết làm gì thì có ai đó đẩy cô đi ra ngoài. Quốc Tuấn bước đến, đặt tất cả những bó hoa vào tay cô:

- Tặng người đã gây cho tôi cảm xúc để viết thành bài hát mới của tôi.

Thu Vân choáng váng nhìn anh. Cô có cảm giác mình đứng giữa một đám mây, vì thế nó không có thật. Cô cũng không biết được sau đó tại sao mình lại đứng bên cạnh Quốc Tuấn và cúi chào khán giả. Đến khi bức màn buông xuống, cô mới trở về thực tế, với cảm giác hân hoan mình có một kết thúc tốt đẹp.

Thu Vân định chờ khán giả về hết sẽ lên ra cửa về một mình. Nhưng Quốc Tuấn đã ra hiệu cho cô đứng đó:

- Chờ anh một chút.

Anh đi xuống hàng ghế khán giả, trả lời phỏng vấn của một nhà báo. Khá lâu hai người mới nói chuyện xong. Khi anh trở lên, Thu Vân thấy anh xếp mảnh giấy bỏ vào túi áo, cô không nén được tò mò:

- Cái gì vậy anh?

- À, câu hỏi phỏng vấn đấy mà, chờ anh có lâu không?

- Dạ không lâu lắm.

- Mình về đi, đi kiếm cái gì đó ăn, sau đó anh sẽ đưa em về.

Thu Vân hơi ngược nhìn Quốc Tuấn, ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô những điều ngoài công việc. Và cũng là lần đầu tiên anh đưa cô về. Sự ưu ái đó làm cô thấy ngại:

- Dạ thôi, để em tự về được rồi.
- Sao vậy?
- Đưa như thế phiền lắm.
- Dù sao anh cũng phải biết nhà em chứ.

Nhớ đến chỗ ở của mình, Thu Vân phát hoảng lên:

- Dạ không, đừng nên biết.
- Anh không hiểu tại sao, cái đó kinh khủng lắm sao?
- Với em thì như vậy là kinh khủng, em không muốn thế đâu.

Quốc Tuấn im lặng đi xuống mấy bậc tam cấp. Thu Vân đi theo một khoảng hơi xa Bên ngoài đã vắng người, đêm cũng đã khuya, chỉ còn chiếc xe màu đỏ của Quốc Tuấn đậu trong sân. Anh bước đến mở cửa cho Thu Vân. Cô ngồi nép phía cửa xe. Sự ưu ái của anh làm cô ngại đến mức không sao tự nhiên cho được.